

# РЕШЕНИЕ

№ 5177

гр. София, 02.08.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 01.07.2022 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков**

**ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева  
Калинка Илиева**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **5021** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], „С. офиси“, ет. 3, офис № 3 чрез адв. С. И. срещу Решение № 1060/25.03.2022 г., постановено по НАХД № 12350/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 8 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 522793-F538480/08.07.2020 г., издадено от Л. П. Х. - началник на отдел „Оперативни дейности“ - С. в ЦУ на НАП, с което за извършено нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. на МФ на [фирма], ЕИК:[ЕИК] на основание чл. 185, ал. 2 вр. чл. 185, ал. 1 от ЗДДС е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 лева.

В касационната жалба са наведени доводи за неправилно приложение на материалния закон. Иска се отмяна на оспореното решение и постановяване на ново, с което да бъде отменено процесното наказателно постановление. Претендират се сторените по делото разноски.

От процесуалния представител на ответника - началник на отдел „Оперативни дейности“ - С. в ЦУ на НАП, са постъпили писмени бележки, с които се оспорва касационната жалба и се моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Ц., изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд – София – град, X. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е Наказателно постановление /НП/ № 522793-F538480/08.07.2020 г., издадено от Л. П. Х. - началник на отдел „Оперативни дейности“ - С. в ЦУ на НАП, с което за извършено нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. на МФ на [фирма], ЕИК:[ЕИК] на основание чл. 185, ал. 2 вр. чл. 185, ал. 1 от ЗДДС е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 лева.

За да постанови оспореното решение, районният съд е установил следното:

На 03.02.2020г. свидетелят П. Г. извършил проверка на обект - паркинг, находящ се в [населено място], „С. център С.“, [улица], стопанисван от [фирма]. В хода на проверката свидетелят установил, че дружеството не е изпълнило задължението си да отбележи всяка промяна на касовата наличност извън случаите на продажба /начална сума в касата, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата/ във фискалното устройство чрез операциите „служебно въведени“ и „служебно извадени“ суми.

Разчетена била касова наличност чрез наличното в обекта фискално устройство в размер на 3 766,00 лв., а фактическа наличност на касата в обекта била в размер на 3868,00 лв. Така била установена разлика в размер на 102,00 лв. За констатираното свидетелят съставил протокол за извършената проверка.

Въз основа на констатираното нарушение св. П. Г. съставил и АУАН, като в него описал възприетото нарушение и квалифицирал същото като такова по чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006г. Актът бил връчен на овластено лице.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено обжалваното наказателно постановление, с което при идентична фактическа обосновка и правна квалификация на възприетото нарушение на жалбоподателя е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 лв.

За да потвърди процесното НП, СРС е приел, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, както и че не са допуснати съществени нарушения на процедурата, обуславящи отмяната на атакуваното наказателно постановление. Въззивният съд е приел още, че точно и ясно са въведени в съдържанието и на двата акта при спазване на изискванията на ЗАНН всички обстоятелства, които според административнонаказващия орган очертават извършеното нарушение, като е дадена и съответната правна квалификация на нарушението. Според съда несъмнено установено е, че към момента на извършване на проверката е констатирана разлика в размер, отразен в издаденото наказателно постановление, без да е изпълнено

задължението да се въведе всяка промяна на касовата наличност съобразно с разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от Наредбата, поради което съдът е приел, че формалното нарушение е извършено. В обжалваното решение е посочено, че тъй като се касае за субект на отговорността юридическо лице, въпросите, касаещи субективната страна на нарушението, не са предмет на обсъждане. Според районният съд имуществената санкция е определена в рамките на законоустановения размер и е адекватна на вида и тежестта на извършеното нарушение. В решението са изложени и съображения, че в процесната хипотеза не следва да намери приложение разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като деянието не се отличава с по-ниска степен на засягане на обществените отношения, отколкото други нарушения.

Решението на Софийския районен съд е валидно, допустимо и правилно.

В мотивите към решението е направено подробно изложение на установените по делото фактически обстоятелства и на изводимите от тях правни изводи, възприети и от настоящия съдебен състав, като съобразени с приложимите материалноправни разпоредби. СРС е изложил подробни мотиви относно компетентността на АНО и наличието на извършеното от касатора административно нарушение, които настоящата инстанция изцяло споделя и не намира за необходимо да преповтаря. В издаденото НП са спазени изискванията на чл. 57 от ЗАНН, вкл. като са посочени мястото, времето, характерът и индивидуализиращите белези на вмененото административно нарушение. Издаденото НП не страда от пороци касаещи неговата валидност и редовност.

Мотивите на постановеното решение от въззивния са изчерпателни и по отношение на приложението на материалния закон. Решаващият състав е приел, че нарушението по чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. /Наредбата/ е безспорно извършено от наказаното лице. От доказателствата по преписката безспорно се установява, че сумата от 102,00 лева не е била отразена във ФУ.

Съгласно разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от Наредбата извън случаите на продажби/сторно операции всяка промяна на касовата наличност /начална сума, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата/ на ФУ се регистрира във ФУ чрез операциите „служебно въведени“ или „служебно изведени“ суми. Описаните в наказателното постановление факти и обстоятелства съответстват на посочената нарушена норма. Касационният състав приема, че правилно при определяне на наказанието като санкционна е посочена разпоредбата на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС - в конкретния случай касаторът не е санкциониран за това, че не е издал фискален бон или касова бележка, а за това, че не е регистрирал във фискалното касово устройство наличните парични средства по установения ред.

Санкционната норма - в случая тази на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС, урежда множество хипотези, сред които е и хипотезата на нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18. Тази разпоредба е неизменна част от установения ред за регистрация и отчетност и има за цел създаване на условия за съпоставимост на касовата наличност с документираните със съответното фискално устройство суми от продажби и от извършени служебно въвеждане и извеждане на суми във всеки един момент. Разликата между наличните и документираните средства пречатства проследяването на паричния поток в търговския обект и представлява нарушение на правилата за регистрация и отчетност. Законосъобразно административната отговорност на нарушителя е ангажирана именно по тази норма.

Съдът намира за необходимо да отбележи, че позоваването в жалбата на § 75 от ПЗР

на Наредбата е напълно ирелевантно, тъй като в процесния случай не става дума за задължение на лицето да приведе дейността си в съответствие с изискванията на Наредбата по отношение на използвания софтуер, а за задължение да се въведе всяка промяна на касовата наличност.

Неоснователно е възражението в касационната жалба от санкционираното лице, че е налице маловажен случай, както и това, че СРС не е приложил нормата на чл. 28 от ЗАНН. Мотивирана е преценката на въззивния съд по приложението на чл. 28 ЗАНН, като настоящият съдебен състав намира, че правилно е прието, че не се касае за маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Отделно от това следва да се отбележи, че АНО е съобразил разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и е наложил административното наказание в предвидения от Наредбата минимален размер по чл. 185, ал. 2 вр. чл. 185, ал. 1 от ЗДДС.

При този изход на спора съдът намира за основателно и своевременно направено искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което, като се вземат предвид фактическата и правна сложност на делото, както и направеното от процесуалния представител на касатора възражение за прекомерност на претендираното възнаграждение, и на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН касаторът следва да бъде осъден да заплати сумата от 100,00 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 1, изр. 1, пр. 1 от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН, съдът:

**Р Е Ш И:**

**ОСТАВЯ В СИЛА** Решение 1060/25.03.2022 г., постановено по НАХД № 12350/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 8 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:**

**ЧЛЕНОВЕ: 1.**

2.